

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Сивухін Григорій Сергійович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частині другій статті 130 Конституції України (конституційність) частини третьої статті 119 Кодексу законів про працю України від 10 грудня 1971 року № 322–VIII (далі – Кодекс), відповідно до якої: *„За працівниками, направленими для проходження базової військової служби, призваними на військову службу за призовом осіб офіцерського складу, військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, військову службу за призовом осіб із числа резервістів в особливий період або прийнятими на військову службу за контрактом, у тому числі шляхом укладення нового контракту на проходження військової служби, під час дії особливого періоду на строк до його закінчення або до дня фактичного звільнення зберігаються місце роботи і посада на підприємстві, в установі, організації, фермерському господарстві, сільськогосподарському виробничому кооперативі незалежно від підпорядкування та форми власності і у фізичних осіб-підприємців, у яких вони працювали на час призову. Таким працівникам здійснюється виплата грошового забезпечення за рахунок коштів Державного бюджету України відповідно до Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“.*

Крім цього, автор клопотання серед іншого зазначає, що „існує необхідність“ перевірки на відповідність Основному Закону України статті 119 Кодексу у взаємозв'язку зі статтею 130 Конституції та статтею 135 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (далі – Закон № 1402), згідно з якою: *„Суддівська винагорода регулюється цим Законом та не може визначатися іншими нормативно-правовими актами“.*

Сивухін Г.С. твердить, що внаслідок застосування судами частини третьої статті 119 Кодексу зазнало порушення його право на отримання суддівської винагороди „як судді, який проходив службу по мобілізації без укладення контракту під час війни російської федерації проти України“, гарантоване частиною другою статті 130 Конституції України, оскільки відбулося звуження права судді отримувати суддівську винагороду, звуження гарантій суддівської незалежності, які також включають в себе виплату суддівської винагороди в порядку та розмірі визначеному Конституцією України та Законом № 1402. Крім цього заявник вважає, що оспорюваний припис Кодексу є таким, що порушує принцип правової визначеності як складову принципу верховенства права, та є дискримінаційним.